

דברי התעוררות לפני כל לימוד

ה. ובעת שהחלטנו ללמוד המטה, ולמדנו שחי מסכתות, וכמו בראינו ושנמנו אה קול המדבר בני חסדי גרין, קול גדול בחיךך אורחות, וכל השבנים היו שומעים ולא מבינים. והיה הנעימות רב והקול הולך וזוק, ונפלו על פניה, ולא היה רוח באיש לישא עינו ופניו לראות טוב המורה. והירבו התאו משרב עמנו, והחזיל ואמר,

10 מען ידידי הגוהדים מן המהדרים, ידידי אהובי, שלום לכם, אשריכם ואשרי יולדתכם, אשריכם בעולם הזה, אשריכם בעולם הבא, אשר שמחתם על נפשכם לעמדותי בלילה הזה, אשר זה כנה שנים נפלה עטרת ראשי ואין מנחה לי, ואני מושלח

15 בעפר חובבא אשפוחו, ותחת החוררתם עטרת ליושנה. החותקו ידי, ההאמנו אהובי, שמחו תעלזו דעו כי אהם מבני עליה, וזכיתם להיות מהיכלא רמלאא, וקול חורחכם והבל פיכם עלה לפני הקדוש ברוך הוא, ובקע כמה אוריס וכמה

20 רוקיעים עד שעלה, ומלאכים שהקו, ושופים רממו, ותויה עמרו, וכל צבא מעלה הקדוש ברוך הוא הוא שומעים את קולכם. והנה המשנה האתח המיסרה את האדם, באחי לדבר אליכם, ואם הייתם עשירה הייתם (מתעלה) [מתעלים] יותר ויותר, אבל עם כל זה נתעלתם ואשריכם ואשרי יולדתכם

25 וידעי אשר נודחם שניה מעיניכם, ועל דיכם נתעלזו הלילה הזה, ועל די הרברים אשר בעיני הגדולה, עיי ואם בישראל ואין אהם כאותם השוכבים על המטה שן, שניה שהוא אהר משישם במיתה, וסרוחים על ערסותם. ואהם נדבקם בידה, והוא שמח ככם, לכן בני החתוקו ואמנו ועלזו באדבתו

30 חרורתי וריאתי. ועמדנו על הנליו וקטרו תרציו משחרן, ואמרנו בקול כאשר נצטוונו. חזר ואמר, אשריכם בני, שובו אל לימודכם ואל תפסקו דעו, ועלזו לארץ ישראל, כי לא כל העתים שוחו ואין מצעור להושיע רכב או בעטע, וענייכם אל תחוס על כלבים, כי טוב הארץ העליונה תאכל, ואם תאבו ושמעתיכם, טוב הארץ היא האכל. לכן

35 ימרו ועלזו, כי אני הצפרנסת לכם ואני אפרנסכם, ואתה שלום וכתיבם שלום, וכל אשר לכם שלום, ה' עוז לעמו יחזי בו.

3 במצות

הפירה המורח ככר ב' נתיח סעל אלט היום למחר יודע י' ימי תמימים דרשו חיל כמס סהס תמימים קך: שטמיסס תמימים, וכתיב במד' חיימי: סס יתמיסס כשעשין דעונו סל

מקום, כי בתמימות הוא, כדיקום כשקורט סוס עיקר מלשם המומר להם הרלשים להקביר. ונמשך ברבה ודיקוה לשארט ע"י הפרמה הרלשים עד שפ"ו, ומנו

10 קן במנן הוב סהול עיקר נידול המכוות ודלמת לכן ילידיכן להצדק בהק"ם בימים חלו. והם הכנה על כל יסאס, וכמו כן נזרזות. בימים חלו חזר ידע

15 שמתקבו בני חתך הקביר במדבר כדכתי' וכדתי' לך' מסד נענדך. ויודו מזה נשחר וזכרם נשיים לזכירם זמולת ים המפורדת. כשמות בני להכנסל

20 אלני ים בימיס חלו, לכן כתי' וספרתם לנס כי האמן ירשד מנה יתכן. ולמשך וד המדבר סיו בחלום תמימים סהרי נמסכו חמיו כשהמה כדל' במד' בפ' כתי' יודע י' כי ומלחם לעולם סה" צה"ה

25 המפורדת היוםס האל כל סהה וסגה, וכמו סה" לו מששס ו הכנה לקבלת הסורד כתי' חז"ל כיכילי כתלך חדריו כו' כמו כן כתי' הצביוה חז"ל ומנו קן

30 חלני ית' כי יספירה ככללה סתמל ומנו קן בפטרם קך ופין חתי' כששטות לקבל התרפ' חרשס חוקלת המורה :

ובכור בספר נפש החיים (ש"ד י"ד ק"ה) וז"ל ראוי להאדם לדבין עצמו כל עה קודם שיתחיל ללמד, להתחשב בעניי עם קונו במרחק הלב כיראה ה', ולהבדל מעוונותיו בהדורי השונה, כדי שיזכר להקשר ולהחדק בעת עסקו בהודו הקדושה בדבורו ורצונו יתברך, עכ"ל.

ולפי שלפעמים אין לאדם ישוב הרעה מבין לפני הלימוד כדי להתחשב עם קונו, לכן ראוי לכוין לישום פה קצור דברים שיזכר כל אחד לפני לימודו, כדי שיזכר לדבין אה עצמו.

ועצה טובה - לקריאה קבלת התורה - להתחיל דברים אלו, ולהחבונן בהם לפני כל סדר וסדר שהוא לומד, כדי לעורר עצמו כראוי ללימוד התורה הקדושה.

1. לימוד תורה הוא דביקות במש כו' יתברך.
2. יצרכים ללמוד תורה כתיבתה. באינה, ביראה, ברחח, וביוס, היוני ביראה שמים וכבוד ראש בעת לימוד.

3. חשוב להקדים גלו דעתו לפני הלימוד ואמר: הרני לומד, לקיים מצוה בראי שצוני לעסק בדברי תורה, לשם יעד קדשך ברוך הוא וצבתיה.

4. הרני מתרופד על מעשי הרעים, ומקבל עלי להסיב עצמי בעוהדי.
5. הרני לומד על מנה ללמד לשמור ולעשות ולקיים.
6. הרני מקבל על עצמי ללמד כלי היסוד הרעה, ושלא להסתכל תוך לספר.
7. הרני לומד כדי לבקש את אמתת התורה, ולרבוהה היסב, ועל דעת לומר כל מה שאני לומד.

8. דברי תורה צריך לפרש בפיו, ולהשמיע לאוני.
9. הרני לומר מתמה אהובי אותו יתברך, כאשר יאבדה אה ה' אלקך וגו', יהיו הדברים האלה וגו', ודכחה בה.
10. אני מסין עצמי להיות כלי קיבל לקדושה התורה.
11. הרני לומר בשם כל ישראל, לטובם, ולהצילם מכל זנך.
12. אני רדה ומקבל על עצמי ללמוד בעמל ועיקה, כי אין דבר תורה קפין אלא כיניעה ועמל.
13. הרני לומר כדי לקרש שני יתברך בעולמי.

14. הרני מודה ומשכה להשי"ח על הזכות הגדולה שאננה בעיה ללמוד תורתו הקדושה כשעה זו.
15. אני מתפלל לפני ית' שיעורני כלומר, ויאר עיני בתורה הקדושה. אמן.

16. שוכר אה הלוחות. מצד דעת גבוה לדבר, לא היה צורך לשום קלקול ושכיבה שיהיה בעולם. הטוב המוחלט המתפשט לאין קץ ותכלית, כל דע לא יעדרה. אבל דעת הגבוה, הולך הוא צמחשעלי

17. עד התאים לדעת לחתוק, להכריע עולמים מוגבלים ויעודים בעלי חפץ וכו' ממוצם אל השאיפה הבלתי פוסקת של הטוב העליון, שדוגמא ודוד, הפסק ותכלית, אין לו. זוהי דעתו של משה המסכימה עם דעת עליון, שהיא מוצאה מטרה בשכיבה לשם פיקוק, שלמי גדול האיכות של השכיבה תוכר האיכות הגדולה הכפולה ומכופלת של החיך, כדרך שתוכר מהוצאה של אה

18. הכנה מסחרית על הריוח המקוה בה בהצלחתה. עכ דוקק עיפ דעתו של משה, שהקביר מבכים עמו, באה שבירת הלוחות. ומשברים אלה, הנוראים, ילוקט אהר אל אחד אור ישועת עולמים שלמים, עין לא ראתה אלהים זולתיך.

19. כי אם גם משבר המוכרח לבא, החשכה והסתה של האור, מפני שלא יוכלו הכריות בהשפלתן לקלוט אותו בהודיותו למען יתן מקום לאור ממוטט, שרק הוא יכשיר את החיים באחרונה לאור הגנו היותר עלין ומנמחי, גם שתירה זו של צורך בנין, בנין יקרא לה, וממאר התורה וארחות דררשיה מוכרח להתנוצץ אור זה, המורה דרך, איד להאפיל את האורה העליונה, למסרת תבלותה באחרית הימים, ותאז שאלת מאי דרש לשבר את הלוחות.

20. בספק במרא דסתים (ש"ג א"ג) הקביר מברין עליהם בצמנו על רוח חד בפיר ואינו חושא ועל העני המחזיר אבידה לבעלים ועל עשיר המעשר מירוחיו בצנטע עיב ופי זה כאשר הקביר מברין עליו בצמנו. מורה זה על יקאת חסא הגמור מבלי שיש ספק בי השי הא בודו בצמנו, לכן אמר שהקביר מברין עליו, ר"ל כי יקאת חסא שלו השי מברין עליו, ומה שהשם ית' לברין הוא בודו ואין בו סוס שפך כמו שהוא ית' בודו, וכך יקאת חסא אסר מברין עליו בודו קד שאין ספק ביראה חסא שלהם.

21. מתי כה היתך - מצא נתינת עלי זה

22. מתי כה היתך - מצא נתינת עלי זה

23. מתי כה היתך - מצא נתינת עלי זה

20. הפירוש

לפי חוקי התורה

לפי חוקי התורה

לפי חוקי התורה

לפי חוקי התורה

